

tydelig indskrænkes. Jeg troer ganske vist, at vi da ville kunne nøies med Stiftamtmandene, som i saa Fald i Grunden kun blive Regjerings Postmestret; jeg udtrykker mig maaskee lidt vel strengt, men jeg troer ikke, det er langt fra Sandheden. — Med Hensyn til Besparelser kunde jeg meget ønske at gaae endnu endeel videre; jeg kunde saaledes ønske, at der blev lagt en betydelig Deel flere Gjenstande ind under de forffjellige kommunale Autoriteters Omraade; men da den høitagtede Indenrigsminister under 1ste Behandling af Lovforslaget om Styrelsen af Kjøbstædernes kommunale Anliggender udtalte sig saa bestemt imod en Videregaaen i den Henseende, vilde jeg ansee det for urigtigt for Dieblirket at udtale mig derom. Jeg skal derfor indskrænke mig til endnu at udtale det Ønske, at der i de Ord, som den høitagtede Minister forleden Dag udtalte, nemlig at vi skulle modtage disse Lovudkast som en Begyndelse, som en Overgang til noget Bedre, maa ligge en Propheti, som snart maa gaae i Opfyldelse, saaledes at vi snart maae have den Glæde at see den høitagtede Indenrigsminister indbringe Lovforslag i langt videregaaende Retning med Hensyn til Kommuneraadenes Omraade, end her har været Tilfældet.

Svar: Det er nu næsten, om jeg saa maa sige, blevet Møde at talke den høitærede Minister, deels for det Lovudkast, vi have behandlet de to foregaaende Dage, og deels for det, der her foreligger; men skjøndt jeg ikke har ifinde at berøve den høitærede Minister Noget af hans Fortjeneste i saa Henseende, vil jeg tilstaae, at det kun er med en Blandet Tølelse, jeg ifstemmer den Roes, der har lydt fra forffjellige Herrer's Side. Jeg skal ikke nægte, at man, saavel af det Udcast, der forelaa os de foregaaende Dage, som af det, der idag foreligger os, seer, at den høitærede Minister har stræbt henimod Grundlovens 8te Paragraph, navnlig dens § 91 om Kommunernes Selvstyrelse, men det vil da sige, naar man holder sig til Amdraadene, thi hvad Sognecommu-

nerne angaaer, maa jeg tilstaae, at jeg, selv ved den nøiagtigste Granskning, som jeg har været istand til at underkaste dette Lovforslag, strengt taget ikke har fundet, at den høitærede Minister synderlig har ubibdet Kommunernes Myndighed, naar man sammenligner, hvad Ministeren har taget bort paa det ene Sted med, hvad han har givet paa det andet. Det er ganske vist, at de fleste af de Sager, der hidtil have ligget under Ministeriet, ere overgaaede til Amdraadet, men det maa heller ikke oversees, at man i sin Iver for at give dette en udstrakt Myndighed endog er gaaet saa vidt, at man f. Ex. i § 2 finder, at det kan bestemmes, hvor Sogneforstanderskaberne skulle holde deres Møder. Jeg maa tilstaae, at dette er en Bestemmelse, som har forundret mig. Det forekommer mig forunderligt, at den høitærede Minister har været saa varsom i saa Henseende, at han ikke har turdet overlade det til Sogneforstanderskabet selv at beslutte, hvor det vil afholde sine Møder. Naar jeg nu gaaer over til at behandle Lovudkastets Enkeltheder, skal jeg først fremhæve, hvad der forekommer mig at burde ubelædes af denne Lov, og senere skal jeg da omtale, hvad jeg mener, der burde sættes istedet. Det Første, hvorpaa Diet falder, er naturligviis § 1, som jeg synes aldeles kunde ubelædes; jeg forstaaer ikke ret, hvorfor Loven skal begynde med en Paragraph, som siger, at Sognepræsten er valgbar til Sogneforstanderskabet. Jeg seer nok, at der fra den høitagtede Ministers Side rimeligviis nærmest er tænkt paa de Kommuner, som ere deelte i flere Sogneforstanderskabskredse, og jeg seer i Motiverne til denne Paragraph, at Meningen med den er, at Præsten skulde kunne lade sig vælge i de forffjellige Sogneforstanderskaber i een og samme Commune; dette skulde vel nærmest være Meningen med Paragraphen, thi ellers forekommer den mig overflødig, idet man jo kunde lade Sognepræsten staae som enhver anden Børgere i Kommunen med sin Valgbarhed og sin Valgret. — Den næste Paragraph, som ialtsald for mig er meget i-